Carnaval pe skiuri

O zburdalnică desfătare în zăpadă, pe creştetul munţilor

Când apar „beduinii", se desmorţesc acordeoanele şi fetele se întrec într'un concurs de „frumuseţe"

Vraja muntelui nu se poate exprima. Românul s'a născut în mijlocul naturii. De aceea o iubeşte şi-i place să trăiască în ea. Această dragoste nu-i un semn de lipsă de evoluţie: e o dovadă a păstrării unui fond sufletesc rar. Cine înfruntă muntele în timp de iarnă dă dovadă de conştiinţa purităţii interioare.

Numai cel care a privit un răsărit şi un apus de soare de pe creasta unui munte, numai cel care s'a încumetat să înfrunte potecile aspre, numai acela ştie să preţuiască frumuseţile ţării sale şi ştie ce înseamnă lupta cu natura şi cucerirea ei. Cucerirea spirituală a naturii e caracteristica popoarelor mari...

... S'a înserat de mult. Soarele, atât de departe pe pământ, s'a ascuns. Probabil că odată cu voioşii skieuri s'a dus şi el să se culce.

Turistul care vine pe înserate la cabană aude doar scârţâitul aspru al cristalelor de nea.

Poteca şerpuieşte tăcută pe sub crengile brazilor împovăraţi de darul iernii. Vântul şi-a ascuţit săgeţile şi înţeapă insistent obrazul îmbujorat al

skieurului, cu gândul dus la o masă bună şi un pat cald.

Tendoanele dela picioare s'au transformat parcă în corzi de violoncel, tiesfătate dar obosite de alunecuşul fermecător. Gândurile şi-au pierdut progresiv spontaneitatea lor. Sub fruntea puţin încruntată nu se mai frământă niciunul. Doar ritmul tălpilor de lemn se alternează cu al beţelor şi al respiraţiei în care se simte emoţia serii.

Ascunsă după deal, cabana îşi face apariţia luminoasă, într'un întuneric tot mai pătrunzător, atrage magic pe călătorul întârziat. Un ultim ureuş, apoi o scurtă coborîre şi ţelul este atins.

Din pridvor se aud estompate glasuri pline de veselie. Un acordeon îngână o melodie de muzică uşoară. Umbrele defilează şi uneori se opresc pe ecranul îngheţat al geamului.

Cum intri te întâmpină un abur cald şi plăcut. N'ai timp să respiri, căci figuri cunoscute vin să te înconjoare. Prieteni, colegi de club sau de sport, cunoştinţe îndepărtate, te primesc bucuroşi.

Fiecare are ceva de întrebat.

Acordeonul pare o jucărie în braţele unui cunoscut avocat bucureştean. Melodia e veche, dar cu atât mai dragă skieurilor care ani de ani şi iarnă de iarnă au îngânat-o la gura sobei.

Un dans modern dela care nu lipseşte nimeni, şi apoi cu toţii la culcare.

SE PREGĂTEŞTE CEVA?

Când vremea e frumoasă te îndeamnă să pleci, să-ţi iei skiurile şi să porneşti spre creasta muntelui, mai aproape de albastrul cerului, acolo de unde simţi cu putere măreţia naturii şi a creatorului.

Coborîrea e vijelioasă, plină de vrere.

Un colţ de soare îţi surâde ironic de după un nour greoiu. Te ridici, te scuturi şi... povestea continuă.

Altcori cabana devine un prieten drag, o oază caldă în nesfârşitul alb şi îngheţat în care furtuna s'a deslănţuit. La gura sobei, împreună cu prietenii de sport, spui snoave sau povesti. Să nu credeţi că e o mare deosebire între poveştile skieurilor şi ale vânătorilor. Aceeaşi dragoste de natură îi leagă, aceeaşi fugă după neprevăzut şi insolit, iar uneori aceeaşi dorinţă de singularizare şi... exagerare.

Dar în seara aceasta spiritele par mai agitate. Au plecat din salon cu grabă mare şi s'au închis în dormitoare. Pluteşte un aer încărcat. Ai impresia că se pregăteşte ceva.

Dormitorul comun e cel mai animat. Fete şi băeţi cocoţaţi în paturi râd, cântă sau vorbesc tainic.

Relu şi Gigi încearcă un duet pe... trei voci:

„Sus pe munte e frumos
Ri.. O.. la... riu... riho:.. la riu:.:
Când priveşti de sus în jos
Ri.. O.. la... riu..: riho..: la riu..:

Ai crede că n'au nici o grijă. Dar după câteva momente îţi dai seama că totul e prefăcătorie. Fiecare caută să-şi înşele partenerii.

Într'un colţ mai întunecat Andrei a scos un cearceaf, suficient de alb şi s'a îmbrăcat cu el, uitându-se insistent în oglindă. Vrea să sperie pe cineva? Face pe stafia? Mister?

Ceilalţi toţi fac pregătiri tainice. Într'un târziu, după miezul nopţii, se stinge lumina. Câţiva au adormit cu surâsul pe buze; alţii meditează încă o bucată de vreme. Şi, ca în poveste, moş Ene le închide pleoapele, cu sau fără voia lor.

SENZAŢIE, AU VENIT BEDUINII!

Ca niciodată soarele a întârziat să apară. Eram mai nerăbdători? S'ar putea să fie asta cauza.

Ceaiul de dimineaţă e sorbit în fugă.

Pe panta din faţa cabanei au apărut nişte „beduini". Îmbrăcaţi în tradiţionalele costume albe, se străduesc să menţină un echilibru care din cauza curioaselor instrumente cu care s'au încălţat este foarte nestabil. Fiecare are câte o caracteristică: unul cu nasul mare altul cu o cicatrice în obraz, etc., etc. Toţi sunt foarte bronzaţi şi merg pe skiuri cu o artă ce nu poate fi egalată cu uşurinţă!?!

Uşa cabanei nu poate rezista asaltului celor dinăuntru. Cine nu era curios să vadă personajele exotice pe skiuri?

Surpriza nu e nici mică nici mare, e surpriză. În spatele unui nas apreciabil se ascundea figura zâmbitoare a celui mai mare artist în arta deghizării. Andrei l-a concurat cu succes pe Sherlock Holmes.

Dar surprizele se ţin lanţ. Beduinii încetează de a mai constitui punctul central al atenţiei spectatorilor. Acum apare un ciudat personaj cu fes tuguiat pe cap, ţinând într'o mână o mare cheie, iar în cealaltă o lumânare şi o oală... nocturnă, care-i servea şi de vehicul pe zăpada bătătorită.

Sexul slab e... tare'n sky

Cu fuste lungi, cu şorţ în faţă şi cu bătrâneşti basmale pe cap, îşi fac apariţia... doamnele mari. Mersul lor elegant şi distins nu era împiedicat decât de „afurisitele" de bete. Cât despre skiuri, de mult le puseseră gând rău, bucurându-se dinainte de căldura bine venită pe care o dă un hickory sau un frasin.

Apariţiile continuă. Măşti şi personagii din cele mai inedite scene îşi fac intrarea în „arenă".

„Regisorul" a renunţat pentru moment la vehicolul casnic şi organizează la iuţeală un concurs. Dar părerile sunt împărţite. Relu şi Andrei vor concurs de frumuseţe, în timp ce Vlad, Adriana şi Gigetta concurs de ski.

— Le facem pe „ambele două", spune tocmai doctorul.

Juriul este format de spectatori. Traseul concursurilor e repede fixat. Un „fir de păr" pentru skiori, o promenadă prin faţa „juriului" pentru „frumoşi".

Rezultate tehnice

În cele din urmă n'am putut obţine rezultatele finale. Părerile au fost împărţite, iar concurenţii nemulţumiţi de juriu.

Totuşi după aprecieri destul de subiective putem spune că „beduinii" au luat premiul... de consolare la ambele probe. Cui se datoreşte succesul băneţi dumneavoastră. Aceiaş pre-

miu îl obţine şi Relu la slalom, unde a reuşit frumoasa performanţă să doboare dintr'o căzătură toate fanioanele.

Gigette a câştigat cursa „doamnelor" doborând recordul de durată. Sosirea a avut loc la lumina naturală a lunii, la patru ore după culcarea juriului. Stilul perfect în care a parcurs traseul o situează astăzi în rândul primelor... 10.000 skieuze din ţară.

IDILA PE SKIURI

Ori unde mergi, la oraş, la ţară, la mare sau la munte, întâlneşti inevitabile idile. Declaraţiile de dragoste diferă după împrejurări şi mediu.

„Eşti mlădioasă ca un... băţ de bambus".

Chemările sunt şi mai poetice:

*„Coboară 'ncet luceafăr blând
alunecând pe skiuri".*

În asemnea ocazii, dacă te afli pe munte, la ski, nu trebue să-ţi neglijezi ţinuta. Cămasa albă, cravată cu dungi, haină malagamba pantaloni lungi cu manşetele răsfrânte pentru a nu se uda.

„Dânsa" va trebui în mod obligatoriu să imite, ca pictură facială, frescele bizantine şi să poarte în faţă un simpatic şorţ tirolez. Portul ciorapilor este facultativ.

INNAPOI LA CABANA

Obosiţi de veselie, spectatorii şi artiştii se îndreaptă din nou spre cabana ospitalieră. În câteva minute, în jurul sobelor, hainele alcătuesc un decor ciudat.

Se comentează evenimentul, se acordă calificative, se fac felicitări.

Beduinii sunt acum aceeaşi buni prieteni. Doamnele îşi revin din „încântarea" concursului şi-şi îndreaptă atenţia către un eveniment în care seriozitatea este hotărîtoare.

Un reportaj de MIHAIL EPURAN

Minute de odihnă profitând de soarele care va adăuga noui pigmenţi pe feţele bronzate.

Poezia muntelui ţi cuprinde pe toţi. Ai dori ca timpul să-şi suspende scurgerea nemiloasă. Să rămâi cu sufletul veşnic tânăr deschis la frumuseţile naturii. Te identifici cu muntele şi cu bradul. Îţi prieşte mirosul de cabană şi mângâierea fulgului în contactul neprevăzut cu stratul de zăpadă.

Sus pe munte toţi oamenii sunt buni, săritori. Oricând găseşti o mână care se întinde să-ţi dea un ajutor.

Distanţele sociale se prăbuşesc făcând loc unei armonizări sufleteşti indestructibile.

Pe munte înveţi să lupţi cu natura, cu greutăţile şi în acelaş timp înveţi să-i admiri frumuseţile, să preţuieşti privelişti le care sunt ale tale. ale Ţării noastre.

. . . . . .

În faţa cabanei, la căldura soarelui de amiază skiurile se usucă rezemate de bete. Pe bănci skieurii petrec câteva

CUM M'A IMPIEDICAT SOARTA SA CÂŞTIG CAMPIONATUL ORAŞULUI... EŞTI

de TICA FUMUREANU

singurul deţinător îndreptăţit al titlului de maestru autentic de şah din această ţară

Pentru lămurirea tuturor şahiştilor care mă cunosc şi deci nu au nici cea mai mică îndoială asupra adevăratei mele forţe de joc, mă simt dator să prezint aceste explicaţiuni menite să restabilească adevărul şi să arate justele cauze din pricina cărora nu am putut ocupa decât locul al... sprezecelea la ultimul campionat al oraşului ...eşti. Nu mă îndoesc că „Sportul Popular", a cărui rubrică de şah o urmăresc cu regularitate în fiecare Miercuri, Vineri şi Duminică, va face loc în paginile sale justelor mele argumente. Dealtfel ar fi şi păcat ca faima necontestată a unui jucător de forţa mea să fie umbrită de o nenorocită serie de întâmplări pe care nu le pot pune decât în sarcina destinului tragic. Căci acesta este adevărul.

Am fost urmărit de o soartă crudă, ale cărei lovituri nemiloase mi-au răpit în mod nedrept rodul jocului meu superior din fiecare partidă. Este inutil însă să afirm lucruri fără a le dovedi. De aceia voi prezenta întregei lumi şahiste, spre judecată, poziţiile extraordinare, pe care, — oricine va putea constata — nu le puteam pierde în condiţiuni normale.

Mai înainte de orice, trebue însă să se ştie că m'am pregătit foarte serios pentru acest concurs. Eram sigur de victorie, mai ales după ce analizasem îndelung cel mai tare sistem de deschidere şi anume — 1. e4, e5 2. Dh5! pe care însuşi faimoşii fraţi slamezi. Maxhans Euwekmoch l-au trecut în cartoteca lor cu 40.000 de fişe. Nenorocirea mea a fost însă, şi acest fapt trebue pus în socoteala soartei, că n'am putut găsi un sistem de apărare satisfăcător împotriva propriei mele deschideri. Deşi în toate partidele am jucat cea mai tare mutare (2...g6) totuşi n'am reuşit niciodată să obţin un joc complet egal. Cu toate acestea este absolut indiscutabil că în jocul de mijloc forţa mea şi-a spus întotdeauna cuvântul. Dealtfel cele mai extraordinare partide din concurs au fost jucate de mine, lucru care a fost remarcat de însuşi redactorul rubricei de şah din Sportul Popular, d-nul S...ian, fapt pentru care-i sunt îndeosebi recunoscător.

Să trecem însă la analiza poziţiilor, singura care poate dovedi justeţea afirmaţiunilor mele.

Chiar în prima rundă, în partida cu Gică ...drescu, unul din adversarii mei cei mai de temut, am simţit că soarta este împotriva mea. În poziţia din diagramă eram absolut convins că am reuşit să remizez partida. Dar adversarul meu a fost de altă părere căci m'a anunţat că mă face mat în patru mutări.

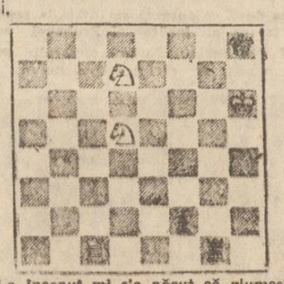

La început mi s'a părut că glumeşte, dar curând mi-am dat seama că nu ştie să joace: în locul lui eu aşi fi dat mat în trei mutări! Cred că acest fapt arată în mod clar superioritatea mea incontestabilă în domeniul jocului regesc.

Această înfrângere în prima rundă nu m'ar fi împiedicat să câştig totuşi primul loc dacă ghinionul nu m'ar fi urmărit mai departe.

În partida împotriva lui Petrică S...anu aveam fără îndoială excelente şanse practice de pat (vezi diagrama 2) şi mă considerum deja fericitul posesor al unei jumătăţi de punct, când adversarul meu, pe neaşteptate, m'a făcut mat în 5 mutări.

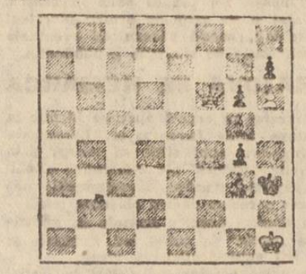

Nici această a doua înfrângere nu m'a descurajat însă şi după ce m'am pregătit serios jucând câteva blitz-uri de antrenament, m'am prezentat la partida cu Liviu Tarrasch. Fără îndoială aceasta este una din cele mai bune realizări din cariera mea. După un joc strălucit în care tehnica mea superioară şi-a spus cuvântul, am reuşit să ajung la următoarea poziţie (vezi diagrama 3).

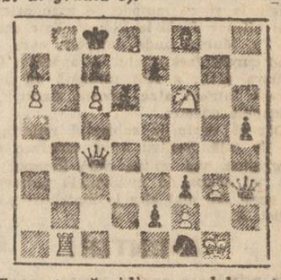

Tocmai mă ridicasem dela masa de joc ca să primesc felicitările bunului meu prieten, maestrul Marc-Aureliu... cuţă, când spre surprinderea mea, adversarul făcu o mutare deadreptul fantastică. În primul moment am crezut că acesta este modul în care vrea să cedeze partida dar matul în 5 mutări pe care l-am primit m'a lămurit asupra adevăratelor lui intenţiuni.

Descurajat de acest ghinion, desigur că n'am mai putut juca cu adevărata mea forţă nici în celelalte partide. În ultima rundă însă, am încercat să-mi salvez măcar premiul I pe care-l meritam. În poziţia din diagramă am propus adversarului meu un pariu pe o sumă egală cu premiul I, că nu mă va putea face mat cu pionul g5 fără să-mi ia pionul meu dela h7. Dar şi aci soarta a fost împotriva mea. După patruzeci de minute de gândire, d. Henri Spielman m'a făcut mat într'un mod cu totul surprinzător.

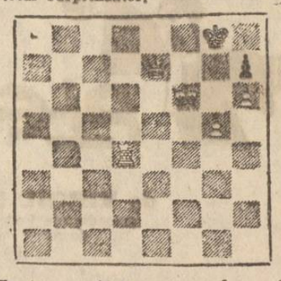

Toate acestea sunt cred suficiente ca să demonstreze mai mult decât necesar că numai datorită soartei, care a fost împotriva mea, n'am putut câştiga campionatul oraşului... eşti anul acesta. Rămân cu convingerea că toţi admiratorii mei credincioşi îşi vor da seama de ingrozitorul ghinion care a urmărit pe maestrul lor în acest concurs şi vor şti să închidă gura acelor clevetitori, cari atribue insuccesul meu, altor cauze. Dealtfel, sunt gata să accept oricând provocarea câştigătorului la un pentathlon de sporturi intelectuale (şah, table, domino, biliard şi rummy), ce va stabili fără îndoială care-i mai tare dintre noi.

p. conf. S. SAMARIAN

Institutul de Ortopedie

Un curios spital, care redă sportivilor ghinionişti bucuria de a reîncepe mişcarea

Oamenii de ştiinţă nu s'au putut înţelege încă asupra definiţiei ortopediei şi, mai ales, asupra etimologiei acestui cuvânt. De aceea, ca în oricare alt domeniu, explicaţiunile şi formulele lămuritoare abundă şi pentru originile şi sensurile ce trebuesc date acestei practici medicale. Ortopedia, creiată de oameni pentru oameni, nu se putea sustrage stigmatizării acestei atât de omeneşti mentalităţi...

Totuşi, din nodanul de definiţii, prea puţine pot releva tangentele valabile ce s'au stabilit între sport şi această importantă ramură a medicinei. Astfel, Littré recunoaşte în ortopedie „ o parte din arta medicală ce are drept scop păstrarea forţelor naturale, care atârnă de starea scheletului şi a articulaţiilor, sau de întremarea lor, când sunt vătămate". Definiţia indică suficient, că marea majoritate a accidentelor sportive, interesând starea scheletului şi a articulaţiunilor, vor intra în cadrul ortopediei. De aceia, marii ortopedişti străini ca Boehler, Firomanti, Manti, sau budapestanul Molnar sunt cunoscuţi sportivilor din lumea întreagă. Iar numele d-lui dr. Al. Rădulescu-Cluj, directorul institutului de ortopedie din Bucureşti, este reamintit cu multă recunoştinţă, de mulţi dintre sportivii români.

INTRE TERENUL DE SPORT ŞI INSTITUTUL DE ORTOPEDIE

S'ar părea că nu există nici o legătură. Totuşi, pe negândite, te poţi trezi dintr'unul, într'altul. Aşa s'a trezit, de pe panta de sky, Ciocoiu, de pe terenul de foot-ball, Covaci, din faţa buturilor de rugby, Enescu, de pe pista de triplusalt, Ion Simu. Şi aşa s'au mai trezit încă mulţi alţii. Fiindcă sportul pasionează într'atâta, încât uiţi că picioarele nu-ţi sunt de fier, iar coloana vertebrală de cauciuc sintetic.

De altfel, dacă ai intra în curtea spitalului, cu gândul paşnic al vizitatorului şi nu în grabă, cu maşina Salvării, ai putea observa, între clădirile moderne, în stil maur, un stadion în miniatură, cu o pistă de 200 m. şi praguri pentru sărit în lungime. Ceeace te-ar face, fără să vrei, să te gândeşti la un spital model de ortopedie, cum e acela dela Hohenlihen, al renumitului Gebhart, unde erau internaţi numai accidentaţii sportivi.

SCURTA PREZENTARE

Institutul de Ortopedie a împlinit 30 de ani de existenţă, în cari munca şi jertfele n'au fost precupeţite. Istoria lui este legată, pentru totdeauna, de numele d-lui dr. Al. Rădulescu-Cluj, care şi-a făcut un ideal de viaţă din a-l realiza şi a-l conduce. După 25 de ani, dela înfiinţare, în 1940, Institutul a fost mutat dela Cluj la Bucureşti. Întâi în str. Traian şi apoi în Palatul Regal dela Cotroceni, unde îşi continuă rodnica activitate. Director a rămas, veşnic tânăr şi entuziast, tot d. dr. Al. Rădulescu-Cluj. Iar în preaţma-i, preţioase ajutoare, dr. Bartolomeu Susan, fost campion şcolar la săritura cu prăjina, dr. Cornel Doboş, dr. Radu Ghiulamia, dr.

Gaftoiu şi dr. Dorthelmer, îşi secondează profesorul, pe o linie de impresionantă conduită medicală.

RĂSFOIND CONDICA DE OPERAŢII

Poţi descoperi multe nume cunoscute. Atât de multe, încât te întrebi dacă nu cumva ai în faţă un registru de evidenţă al direcţiei tehnice din O. S. P. Atleţii Radu Scârneciu (Ce-

Un reportaj de dnii. CLEMENT BACIU Foşt extern al Institutului de Ortopedie

tăţuia-Braşov), Virgil Ludu, Virgil Teodorescu, Anibal Baciu şi Ion Şimu (A. C. R.), rugbyştii Radu Patrulis şi Enescu şi un număr impresionant de foot-balliştii: Humis (Venus), Covaci (Carmen), Marinescu (Carmen) Păun (Juventus), Mioc (Polit.), Dinu (Venus), Petre Sotir, etc., au „ţinut" să-şi înscrie numele în această candidă. Majoritatea au avut leziuni de menisc, câţiva fracturi ale scafoidului, iar unul o fractură de claviculă.

Chiar acum, juniorul Anghel **dela Venus frecventează şedinţele de fizioterapie, iar recent au fost operaţi schiorul** Petre Proca **dela Telefoane şi atleta aceristă** Ileana Bârlea.

SCURT INTERVIEW CU D. DR. CORNEL DOBOŞ

Doctorul Cornel Doboş este nu numai un îndrăgit de profesiunea sa, ci şi un pasionat sportiv. Nu rareori dimineaţa, înainte de a intra în sala de operaţii, poate fi văzut pe micul stadion din curtea spitalului, cum aruncă discul şi suliţa, păstrate lângă manualele de chirurgie. Căci înainte, doctorul Doboş a practicat atletismul de performanţă.

— Ce preferaţi, d-le doctor, atletismul sau schiul?

— Pe amândouă.

— Dar, pe masa de operaţie, ce preferaţi: atleţi sau schiori?

— Deşi s'ar părea curios, sportivii sunt la fel de fricoşi. Şi, în special, foot-balliştii. Uneori te întrebi dacă sunt „sportivi", în sensul TEORETIC al cuvântului...

Discuţia a alunecat, câtva timp, asupra psihologiei bolnavului şi a curajului sportiv. Apoi, doctorul Doboş a zâmbit:

— Oricum, mă pasionează ortopedia sportivă şi voiu continua să activez intens, în această specialitate.

— A propos de ortopedia sportivă, d-le doctor, nu credeţi într'un sanatoriu românesc numai de ortopedie sportivă?

— Sincer fiind, nu pot crede deocamdată în aşa ceva. Sportul deşi a început să aibe înţelegere, nu dispune încă de suficiente posibilităţi, pentru a se realiza această frumoasă idee. Personal, mi-am propus, însă, să acord multă atenţiune ortopediei sportive. Şi de aceea, mă interesez mult de accidentele de pe terenurile de sport. Sper să fiu astfel de folos, cât de puţin, mişcării sportive româneşti.

DAR...

Va trebui să înţelegeţi că într'un reportaj de cotidian sportiv poţi prea puţine scrie despre un institut de ortopedie. Te mulţumeşti, de acea, doar cu câteva capitole din viaţa plină de muncă a acestei curioase clinici, care readuce pe terenurile de sport, pe cei ghinionişti dintre noi. O clinică în care mişcarea — însăşi esenţa sportului — este redată prin imobilizare, iar imobilizarea vindecată prin mişcare, — o clinică în care doctorii îţi sunt prieteni, fiindcă au trăit, ca şi tine, viaţa stadionului.

Tennisul, sport de masse

de PAUL G. RĂZUŞ
Preşedintele F. R. Tenniş

De câtăva vreme încoace, se discută de către cercurile sportive problema dacă tennisul poate fi sau nu un sport de masse. Părerile sunt împărţite: unele îi neagră această calitate, altele susţin contrariul.

În ce ne priveşte, oricât ar părea afirmaţia noastră de paradoxală, vom afirma că atât unii cât şi ceilalţi au dreptate. Dar cei cari susţin că tennisul nu este sport de masse au dreptate numai dacă se referă la trecut.

Ani de zile, sportul a fost considerat ca o distracţie şi, în unele cazuri, ca o pierdere de vreme dăunătoare timeretului. Oamenii cu vederi înapoiate au împiedicat îndreptarea copiilor către sport. Statul a fost ca şi absent în ceeace priveşte mişcarea sportivă. A creiat un organism de supraveghere, dar care nu a avut forţa necesară a da sportului amploarea pe care o merita. Sprijinul financiar a fost neînsemnat or, ca în orice activitate, şi în sport banii sunt necesari pentru progres, mai ales la începutul mişcării până la atragerea publicului în jurul arenelor. În asemenea condiţiuni, desvoltarea sportului românesc a fost anevoioasă şi ceeace totuşi s'a realizat se datoreşte aproape exclusiv muncii şi abnegaţiei unor entuziaşti. Nu e de mirare deci că, afară de foothall, în România nu există ramură sportivă despre care să se poată spune adevărat: iată un sport de masse.

Azi însă s'a schimbat ceva în ţara românească. Sportul e considerat ca unul din mijloacele importante pentru educarea tineretului şi întărirea condiţiei lui fizice. Organizaţia Sportului Popular, recunoscută ca organism de Stat, dispune de mijloacele necesare pentru a ridica sportul românesc la un înalt nivel tehnic şi a-l face să pătrundă în masse. Municipalităţile sunt obligate să-l pună la dispoziţie toate terenurile de sport; întreprinderile sunt obligate să amenajeze arene; sprijinul financiar al Statului este masiv şi efectiv, iar entuziaştii sportului aib n'au dispărut. Toate acestea sunt elemente cari deschid perspective din cele mai frumoase sportului românesc, deci şi tennisului.

De aceea, fără ezitare, afirmăm: tennisul n'a fost, dar va fi un sport de masse. Viitorul ne-o va dovedi.

Beţia v'tezei

— Cine mi-o fi dat brânci?....